

นายสมชัย รัตนวิโรจน์
เจ้าพนักงานเครื่องคอมพิวเตอร์

“แม่มีได้ตอบแทนด้วยเงินตรา ขอเพียงสุนทรียาจากก็ยังดี”

นับตั้งแต่รัฐบาลมีนโยบายให้ รพ.ทุกแห่งตรวจสุขภาพแรงงานต่างชาติเพื่อขึ้นทะเบียนแรงงานโดยรพ.ป่าพะยอม รับผิดชอบทุกวันจันทร์ อังคาร และพฤหัสบดี เริ่มตรวจมาตั้งแต่วันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2567 จนถึงวันที่ 31 มีนาคม 2567หน่วยงานที่เกี่ยวข้องทุกหน่วยงานมีการประชุม ทำความเข้าใจและกำหนดขั้นตอนการทำงานร่วมกัน ฉะนั้นในฐานะหัวหน้างานที่เกี่ยวข้องในส่วนของการซักประวัติและลงบันทึก ส่งตรวจที่ห้องปฏิบัติการ จนถึงส่งผู้รับบริการเข้าพบแพทย์และให้ยาหลังตรวจเสร็จ มีการกำหนดผู้รับผิดชอบและประสานงานกับหน่วยงานอื่นๆ เมื่อถึงวันเริ่มตรวจมีปัญหาเรื่องขั้นตอนการรับบริการบ้างแต่ทุกอย่างก็ผ่านไปได้ด้วยดี นับวันจำนวนแรงงานต่างชาติที่มาตรวจจะเพิ่มจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ ด้วยอัตราค่าจ้างที่มีอยู่เท่าเดิม แต่จำนวนผู้มารับบริการเพิ่มมากขึ้น จึงนับเป็นปัญหาในการปฏิบัติงาน บ่อยครั้งที่จนท.ไม่ได้รับประทานอาหารกลางวัน หรือต้องผลัดเปลี่ยนกันรับประทานอาหารเช้าใช้เวลา 10-15 นาที เพื่อจะมาทำงานให้ทันรอบบ่าย

เดิมที่การทำงานในแต่ละวัน จนท.ส่วนใหญ่จะทำงานประจำ 80 % ส่วนอีก 20 % เป็นงานพิเศษของแต่ละคนที่ได้รับมอบหมายโดยใช้เวลาที่พอจะมีเหลือในวัน นับตั้งแต่เริ่มตรวจสุขภาพแรงงานต่างชาติ งานพิเศษเป็นอันว่าลืมนไปได้เลย เพราะทำงานประจำ 100 % (8 ชั่วโมง)เพื่อให้งานเสร็จทันเวลา ส่วนงานพิเศษก็ต้องกลายเป็นงานนอกเวลาไป บ่อยครั้งที่ความเครียดจากภาระงาน ความผิดพลาดจากการสื่อสาร ทำให้เกิดข้อขัดแย้งระหว่างจนท.ของหน่วยงาน แต่ท่ามกลางความวุ่นวายที่แผนกผู้ป่วยนอกในแต่ละวัน ยังมีสิ่งดีๆที่เกิดขึ้น นั่นคือฉันได้เห็นความร่วมมือร่วมใจ การหันหน้ามาพูดคุยกันด้วยเหตุผล ความเห็นอกเห็นใจกันของบุคลากรทั้งแพทย์ พยาบาล จนท.ศูนย์ข้อมูล จนท.LAB รอยยิ้ม เสียงหัวเราะ ที่เกิดจากการกระเช้าเข้าเหย้ากัน

ยังมีอีกสิ่งหนึ่งที่ฉันเกิดความรู้สึกประทับใจ เมื่อเกือบบ่ายโมงแต่แพทย์และจนท.ทุกคนยังทำงานไม่แล้วเสร็จ มีจนท.บันทึกข้อมูลเดินผ่านมา แล้วถามฉันว่า “เหนื่อยมั๊ย” และ “ที่กินข้าวรึยัง” ฉันรู้สึกหายเหนื่อยเกือบจะทันที ตอบขอบคุณน้องที่ถามไถ่และแสดงถึงความเห็นใจ จริงสินะที่ผ่านมามีฉันแหละที่จะถามประโยคง่ายๆ เพียง 2 ประโยคนี้กับเพื่อนร่วมงาน หรือแม้แต่ผู้ที่อยู่ในความดูแลของตนเอง ทั้งที่เป็นคำพูดที่ไม่ต้องเสียเงินซื้อ ไม่ต้องการคำตอบ แต่ต้องเติมความจริงใจลงในประโยคเพียงเท่านั้นผู้ฟังก็รู้สึกดี เหมือนเช่นฉัน